

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἰδρύνομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἑννιακόσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Δύο τοῦ κουτσο-Φλεβάρη
κ' ὀλοένα μπουὺμ καὶ βάρει.

Χίλια διακόσα τέσσερα καὶ μὲ σαράντ' ἄκόμα,
τὸ τράμι ἐσχάτως ἔκανε τόσους ἀνθρώπους λαῶμα

Πατριάρχης μας νέος Ἱεράρχης γενναῖος.

Μὲ τὴν νίκη τοῦ Σταυροῦ Πατριάρχη χαιρετῶ
Ἱεράρχη λατρευτό.
Ὁ λαμπρὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χρυσοστόμου Θρόνος
δέχεται τὸν Χαλκηδόνος.

Ψάλλει κόρη λευκοφόρα
νέο Πατριάρχη τώρα,
κ' ἄξιος φωνάζουν ὅλοι
κ' ἔδω πέρα καὶ στήν Πόλι.

Χαῖρε τῶν ὀνείρων γῆ,
Πατριάρχης σ' εὐλογεῖ
ἀπὸ χρόνια χιονισμένος.

Χέρι φίλησε παπᾶ,
ποῦ ποιμαίνει καὶ κτυπᾷ
ὄσους πολεμοῦν τὸ γένος.

Τοῦτος μαχητὴς καὶ φύλαξ πολυτίμου θησαυροῦ,
τοῦτον ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
τοῦτον παῖδες προσκυνεῖτε,
τοῦτον ὁ λαὸς ὑψοῦτ' ὅτ' ὁ ἀγῶνα τοῦ Σταυροῦ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ. — Λοιπὸν ἦλθε καθὼς ξέρεις
ὁ Πρωθυπουργὸς Δευτέρης,
κ' οἱ φίλοι τὸν ὥτοῦσαν μὲ τὸ στόμα κεχρηναῖον
γὰρ νὰ μάθουν καὶτι νέον.

Πῶς τὰ πέρασε στὴ Λόντρα μὲ τὸν Δάνεφ καὶ τοὺς ἄλλους;
πῶς τὰ πῆγες μὲ τὸν Γκρέϋ καὶ τοὺς φίλους τοὺς μεγάλους;
Σὰς ἐκάνανε τραπέζια κάθε τόσο δυνατὰ
μὲ ποικίλα φαγητά;

Ἀληθεύει πῶς μαζί σας ἐπαλάβωσαν Ἑγγλέζοι;
πῶς κ' ὁ Δήμαρχος ὁ Λόρδος ἔστρωσε γιὰ σὰς τραπέζι;
Πῶς ἐγένετο Μινίστρων Συνδιάσκεψις ὡραία
παραπλεύρως τῆς δικῆς σας, κ' εἴχατε συχνὰ παρέα
μὲ Μυλόρδους καὶ μὲ Λόρδους; κ' ἐπισήμους διπλωμάτας
καὶ τρανοὺς ἀριστοκράτας;

Ἀλήθεια πῶς τὰ ψάλατε τοῦ καθενὸς Ἀγᾶ;
ἀλήθεια πῶς ἐφάγατε τῆς Σόφιας φρέσκ' αὐγά,

Βελιγραδίου βωδινό, διάφοραις σαλάταις,
και γλώσσαις Ἀθηναϊκαῖς, ποῦ κόβουνε παρλάταις;

Ἀλήθεια πῶς σᾶς ἔκαναν παντοῦ μεγάλη φέστα
κι' οἱ Τουρκαλάδες ἀναιδῶς σᾶς ζήτησαν και ρέστα;
ἀλήθεια πῶς ἐγίνοντο κουβένταις κουτουροῦ
ὅπως και πρὸ καιροῦ;
πῶς καθεμιά συζήτησις ἐκόπη μὲς στή μέση
κι' ἐφύγατε μὲ χωρατὰ γὰ τοῦ Ρεσὴτ τὸ φέσι;

Ἀλήθεια πῶς τοὺς Τούρκους τοὺς ἔδιωξαν μὲ φάλαις
ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα;
ἀλήθεια πῶς στή Σόφια και μὲ τὸν Γκέσσωφ τᾶπες
κι' ἐφάγατ' ἐκεῖ πέρα;

Ἀλήθεια πῶς κι' ὁ Πάσις πολὺ μᾶς ἀγαπᾷ
και μὲ στοργὴν ὠμίλει;
ἀλήθεια πῶς ταξείδια, τραπέζια και λοιπὰ
θὰ τὰ πληρώσῃ Πύλη;

Σήκωσε τὸ κεφάλι
κι' ἄς μᾶς φτερώσῃ πάλι
τὸ βλέμμα σου τδξύ.

Ὅλοι γὰ τὸν Λευτέρη
μᾶς βεβαιοῦν πῶς χαίρει,
πῶς αἰσιοδοξεῖ.

Εἰπέ μας τι θὰ γένουν
ζητήματα πολλὰ,
εἰπέ μας πῶς πηγαίνουν
τὰ πράγματα καλὰ.

Μὲ μάτια σπιθοβόλα
κι' εὐέλπιστα ψυχὴν
βεβαίωσε πῶς ὅλα
θὰ πᾶνε κατ' εὐχὴν.

Ὅτι κανεῖς, Λευτέρη,
ἀπὸ δικά μας μέρη
ποτέ δὲν θὰ μᾶς διώξῃ.

Πλήρης ἐλπίδων θάρρει
μὲ πανοπλίαν Ἄρη,
χαῖρε κι' αἰσιοδοξεῖ.

Τὴν αἰσιοδοξίαν σου μετάδωσε πρὸς ὅλους,
και σὲ Στρατοὺς και Στόλους.
Ἔλα μειδιάσε μας
και χαροποίησέ μας
μ' ἐκεῖνο τὸ μειδίαμα τῆς αἰσιοδοξίας,
ὅπου φαδρύνει τὴν ψυχὴν,
και μᾶς ὑπόσχετ' ἐποχὴν
μεγάλης εὐεξίας.

Χύσε στή λαύρα μας δροσιὰ
και πὲς μὲ νταίλια
πῶς πήραμε και τὰ νησιὰ
και τὴν Θεσσαλονίκη.

Κώφευε σὲ βατράχους
και λέγε στοὺς συμμάχους:
εἰρήν' ὅμιν και πᾶσι.

Και πῶς τὴν συμμαχίαν
πρὸς δόξαν κι' εὐτυχίαν
κανεῖς δὲν θὰ τὴν σπάσῃ.

Περὶ τῶν συμμάχων λάλει,
κι' ἄς τὸ μάθουν τοῦτοι κι' ἄλλοι
πῶς ἡ συμμαχία μένει
δυνατὰ στερεωμένη.

Και βεβαίωνε μὲ τόνον
μέσα κι' ἔξω πῶς ἐκείνη
στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων
ἀδιάσπαστος θὰ μένῃ.

Ὅνειρον δὲν εἶναι πλέον,
και θὰ σμίξουν ἄρον ἄρον
ἡ Κορώναις τῶν τεσσάρων
νικηφόρων Βασιλέων.

Τέτοια τοῦλεγαν οἱ φίλοι,
κι' ὁ Λευτέρης τοὺς κυτᾶ
μὲ χαμόγελο στὰ χεῖλη,
και τοὺς λέει τὰ και τά.

Π. — Τὶ τοὺς εἶπε δηλονότι;
Φ. — Τρέχα' ρώτα, πατριώτη.

Γνωρίζω μόνον πῶς χαρὰ
κυριαρχεῖ μεγάλη,
και πῶς ἀρχίσανε πυρὰ
δεινοῦ πολέμου πάλι.

Γνωρίζω, Περικλέτο μου, πῶς ρόδιнос αὐγὴ
μ' αὐτὸν τὸν νέον πόλεμον και σήμερ' ἀνατέλλει,
γνωρίζω, Περικλέτο μου, πῶς σὲ καλὸ θὰ βγῇ
τὸ χάριεν μειδίαμα τοῦ πρώτου τῶν ἐν τέλει.

Ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο μᾶς συμβολίζει τόσα,
ποῦ δὲν τὰ λέγει γλώσσα.
Ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο κι' ἐμένα τώρα κάνει
νὰ χαίρω, νὰ χαμογελῶ,
κι' ἐλπίζω νὰ συνομιλῶ
μὲ σὲ τὸν μπεχλιβάνη.

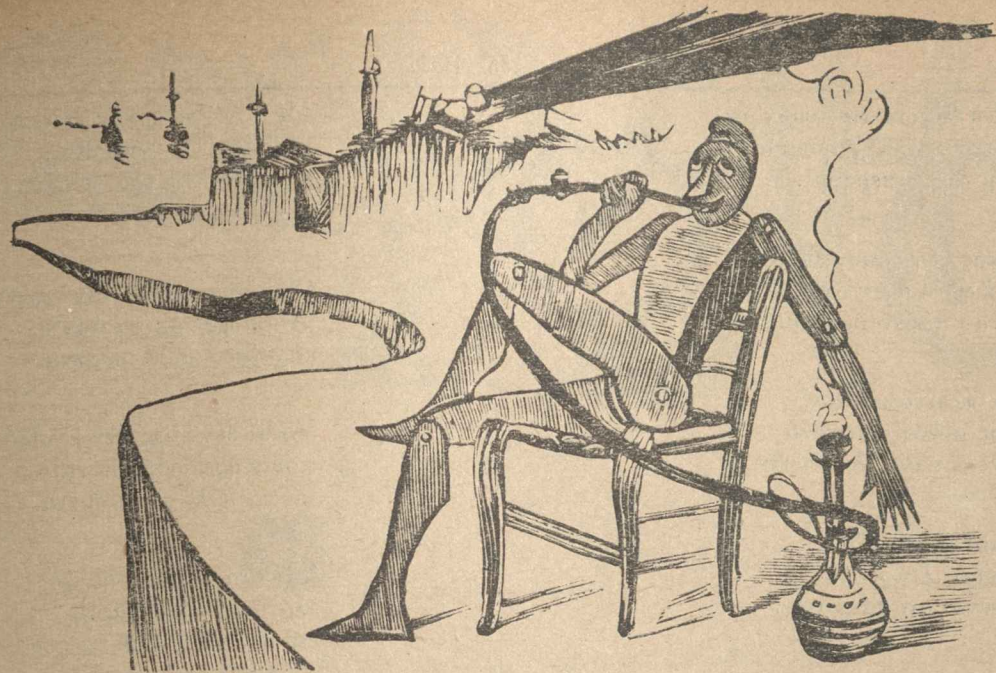
Σ' ἐκεῖνο τὸ μειδίαμα
κάψε και σὺ θυμίαμα
και φώναξέ του ζήτω.

Μὰ πάντοτε δοξολογῶ
τὴν συμμαχίαν μας κι' ἐγώ,
κι' ἄρρηκτον τὴν κηρύττω.

Β'.

Π. — Συμμαχίαις σὰν και τούτῃ δὲν τυγχάνουνε συγχάαις,
μὰ σοῦ λέγω χαρμοσύνης
ὅτι κι' ὁ Μαρκαντωνάκης
αἰσιοδοξεῖ κι' ἐκεῖνος.

Τόκα μία τὸ ποτῆρι
γὰ τοὺς φίλους μας, κουτὲ,
ὅπου δὲν χαλοῦν ποτέ
κι' ἓνα κι' ἄλλο μας χετῆρι.

Ὁ Φασουλῆς ὁ κουραμπιές, ὁ κράζων: ἴτε παῖδες,
φαντάζεται πῶς τῆς Σταμποῦλ κυττᾶ τοὺς μιναρέδες.

Ἡ χαρὰ μας περισσὴ
κι' ἡ καρδιά μας περιβόλι...
αἰσιοδοξεῖς και σὺ,
αἰσιοδοξοῦμεν ὅλοι.

Αἰσιοδοξῶν κερδίζεις, αἰσιοδοξῶν δὲν σκάνεις,
και καλὸ στὸν ἑαυτό σου, μὰ και στὴν πατρίδα κάνεις.
Ἐν τιμῇ πολλῇ και δόξῃ
τάγματά σου ξαναπιάστα,
και γελῶν αἰσιοδοξεῖ
κι' ὅλα τὰ ποτήρια σπᾶστα.

Γι' αὐτοὺς τὸ πᾶν θυσιάσε,
περὶ συμμάχων λάλει,
μὲ τούτους ἐνθουσίαζε
κάθε κουτὸ κεφάλι.

Βεῖνα τὰ πουλάκια μας, ἐκεῖνα τὰ χρουσᾶ μας,
ποῦ μ' ἓνα πάθος φλογερὸν
χωρίζουνε νομοὺς Σερρών,
Θεσσαλονίκης, Δράμας.

Αὐτὰ μὲ τὴν ἀγάπῃ των μᾶς ἔχουνε σκλαβώσει,
αὐτὰ μὲ τὴν ἀγάπῃ των μᾶς ἔχουνε παλαβώσει,
γι' αὐτὰ ξανακουρδίζεται τῆς λύρας ἡ χορδὴ
και ψάλλει τὴν φιλίαν των τὴν ἀφιλοκερδῆ.

Κι' ἂν θέλουν και δικῆς μας γῆς
μερίδα, δὲν σημαίνει,
φθάνει ποῦ πάντα συμπαγῆς
ἡ συμμαχία μένει.

Κι' ἂν μὲ φιλίας αἶσθημα φωνάζουνε μεγάλο
πῶς πρέπει νὰ τοὺς δώσωμε και τοῦτο μας και τᾶλλο,
κι' ἂν ἔφαρνα σοῦ πῇ κανεῖς χάριν ἀδελφοσύνης;
κι' αὐτὸ τὸ πέρω μόνος μου, κι' ἐκεῖνο μοῦ τὸ δίνεις,
ἐν τούτοις ἡ φιλία
καθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας
θὰ μένῃ στοὺς αἰῶνας
παντοειγῇ, τελεία.

Φ. —

Γ'.
Ἀδελφοὶ και σύμμαχοί μας
ἱλαρύνουν τὴν ψυχὴ μας,
ἱλαρύνουν και τὸν νοῦ.

Μὲ συμμάχους δίχως δόλον
εἰς ἀγῶν περὶ τῶν ὅλων,
εἰς ἀγῶν ἀπὸ κοινοῦ.

Μὴ τοὺς κύκλους των ταραξῆς,
μὴ και τρεῖς των πειράξεως,
σ' ὅ, τι θέλουν λέγε: γέες.

Και προφήτης εὐτυχίας
τῆς ἀδόλου συμμαχίας
κήρυττε τὸ συμπαγές.

Ὁ Λευτέρης ἦλθε πάλι
καὶ ῥωτοῦν μικροὶ μεγάλοι
μὲ βλεμμάτων ἀστραπᾶς:

Ἀληθεύει, πρώτη Χέρ-ι,
πῶς ἐκεῖ στήν Ἑγγλιτέρα
ῥογήγορα θὰ ξαναπᾶς;

Καλῶς ἦλθες... ὠσανά...
νέος πόλεμος ξανά,
και βροντοκοποῦν ὀβίδες.

Πόλεμος, ποῦ δὲν τελεῖται,
πόλεμος, ποῦ κόσμος λαόνει,
και πολλῶν σαλεύει βίδες.

Πόλεμος μ' ἐπιδρομῆς,
ποῦ ληστεύουν κι' ἐν εἰρήνῃ,
πόλεμος, ποῦ πολεμεῖς
και δὲν ξέρεις τι θὰ γίνη.

Πόλεμος κατ' ἀνέρων
και κατὰ παντὸς ἀνόμου
κι' αὐθαδείας ἀναιδοῦς.

Καὶ μὴ θίγων τὸ συμφέρον·
τῆς Εὐρώπης τῆς ἀλώμου
καὶ τῆς ἀφιλοκερδοῦς.

Πόλεμος ξαναμουγγρίζει
καὶ μὲ γδούπους φοβερίζει
κ' ἔνα κ' ἄλλον διπλωμάτη.

Τώρα πλιάτσικα πολλὰ,
κ' ὅλοι σώνει καὶ καλά
ρίχνονται ν' ἀρπίζουν κᾶτι.

Πόλεμος ἐκδικητής,
νικηφόρος, λυτρωτής
ἀπὸ στεναγμοῦς αἰώνων.

Κ' ἀπὸ τοῦτον, προσφιλῆ,
ὠφελοῦνται πρὸ πολὺ
ὅσοι τὸν κυττάζουν μόνον.

Πόλεμος, μπάμ μπούμ καὶ βάρει,
πόλεμος, ποῦ στὸ ποδᾶρι
σηκωθήκανε φονιάδες
καὶ Τουρκαλβανοὶ τσολιάδες,
καὶ γυρεύουν τώρα κράτος ἀνεξάρτητον σὰν τ' ἄλλα,
ἐνῶ κἀψιμο τοὺς πρέπει καὶ μαχαίρι καὶ κρεμάλα.

Νέος πόλεμος, ποῦ φρίττεις
μ' ἔνα τρόπον ἀγωνίας,
καὶ προβάλλει κυβερνήτης
τῆς μελλούσης Ἀλβανίας
ὁ Κιερᾶλ ὁ προσφιλῆς,
ποῦναι τσαρουχᾶς ἱππότης,
καὶ φιλέλλην ἐν πολλοῖς
καὶ πλιατσικολόγος πρώτης.

Π. --

Ἀλήθεια πέσ μου, Φασουλῆ,
τῶμαθες τὸ μανιάτο,
ποῦ βρῖσκονται γι' αὐτὸ γιγαλοὶ
κ' ὁ κόσμος ἄνω κάτω;

Τρόμος παντοῦ καὶ συμφορά...
στῆς Μεσογείου τὰ νερά
τὸ Χαμηδιῆ προβάλλει.

Σβύνουν καὶ φάρους καὶ φανούς,
καὶ ταραχῇ στοὺς Συριανούς
παράποτε μεγάλη.

Ἐμπῆκε πάλι, φουκαρᾶ,
στῆς Μεσογείου τὰ νερά,
καὶ τρέμει πόντος καὶ ξηρά.

Μὲ τὸν Ρεούφ τὸν πειρατὴ
ποῦ πάει δὲν γνωρίζει,
τρομάζει καὶ τρομοκρατεῖ,
φοβᾶται, φοβερίζει.

Εἶδα σὸν ψεύτη τὸν ντουνῆ
Ἀρμάδες, ἄρμενα, πανιᾶ,
καράβια καὶ πλεούμενα.

Ἀλλὰ δὲν εἶδα σὰν κ' αὐτό,
ποῦ πῆρε δρόμο δυνατό
εἰς τὰ καλά καθούμενα.

Ἀπ' ὅλα τᾶλλα μοναχὸ
πλανᾶται, κιτρινιάρη,
καὶ δὲν τὰφίνουν τὸ φτωχὸ
καὶ κάρβουνα νὰ πάρῃ.

Γι' αὐτὸ μιλοῦν καὶ στὴν Φραγκιά,
καὶ συμβολίζει τὴν Τουρκιά,
ποῖ χάσε τὰ νερά της.

Κ' ἔτσι μᾶς φέρονται κ' ἄλλοιῶς,
κ' ὁ νέος Τοῦρκος κ' ὁ παλιὸς
θρηνεῖ τὴν συμφορά της.

Φ. -- Εὐπνῶ καὶ μοῦπαν ἔρχεται τὸ Χαμηδιῆ καὶ πάλι,
καὶ μόνος μου παραλαλῶ,
καὶ κατεβαίνω στὸ γιγαλὸ
μ' ἔνα μεγάλο κῆλι.

Ἐγὼ τὸ πρωταπάντησα τὸ κακομοιριασμένο
στὴ Σύρα, στὸ Σουέξ, κ' ἄλλου,
μοῦ λέει κῆμα τοῦ γιγαλοῦ
θολό, μελανιασμένο.

Δεύτερο κῆμα ῥώτησα: γιὰ νὰ ξεμυτίσῃ
στῆς Μεσογείου τὸν γιγαλὸ;
περνᾷ τὸ κῆμα τὸ τρελλὸ
χωρὶς νὰ μ' ἀπαντήσῃ.

Τὸ τρίτο κῆμα ῥώτησα: γιὰ καὶ πάλι πλέει
στῆς Μεσογείου τὰ νερά
μὲ τὸν Ρεούφ τὸν μασκαρᾶ;..
ἔξρω κ' ἔγὼ μοῦ λέει.

Τέταρτο κῆμα ῥώτησα: γιὰ μᾶς φοβερίζει
τὸ Χαμηδιῆ τὸ φοβερό;
γιὰ τὸν κακὸ τοῦ τὸν καιρὸ
τὸ κῆμα ψιθυρίζει.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γυμνασιάρχου σθεναροῦ τοῦ Παπαβασιλείου
ὅδῃ πρὸς τὸν Διάδοχον ἀρχαίου μεγαλείου.